

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ τραγωδίες τῶν Ἰσπανῶν «κανταόρες». Οἱ θριάμβοι τοῦ «Ἐλ Κανάριο». Μιά μοιραία γυναίκα. «Ἡ Ρούμπια» τοῦ «Ἐλ Μπουρρέρο». Ὁ φθόνος τοῦ «Ἐλ Κανάριο». Μιά σκληρῆ ἐκδίκηση. Πῶς χάθηκαν ἢ πῶς παθητικῆς φωνῆς τῆς Ἰσπανίας. Ἡ δολοφονία τοῦ Κοῦρρο Πάμπλας. Ὁ μοιραῖος ἔρωτας τῆς Ντολορές Λά Μπράβα κλπ. κλπ.

ΕΝΑ βράδυ, σπὴ Βαρκελώνας, εἶδω καὶ λίγον καιρῶ, ἔμαθθα ἀπὸ ἕνα παλιὸ φίλο μερικὲς σκληρῆς καὶ τραγικῆς ἱστορίας. Ὅλες πού εἶχαν ἥρωες καὶ θύματα πού τὸ περιήρημας «κανταόρες» τῆς Ἰσπανίας πού δοξάσθηκαν πᾶς πελευσιὰ χρόνια σπὴ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Μιαδρίτης, τῆς Σεβίλλης καὶ τοῦ «Μπαρριό Γαόν», τῆς συνοικίας πού ἔρωτος καὶ τῆς πρέλλας, πού εἶνε ἕνα εἶδος Μοιραίας τῆς Βαρκελώνας.

Οἱ Ἰσπανοὶ «κανταόρες» εἶνε οἱ παθητικοὶ ἐκεῖνοι τραγουδιστοὶ πού ξεπρελλοῦσαν μὲ τὴς μελαγχολικῆς «κόπλιας» πούς ὄλιους πούς θαυμάσιους πᾶν νυχτερινῶν κέντρων. Αὐτὲς ἢ «κόπλιας» εἶνε μικρὰ περιπατή ἔρωτικὰ περὶ σπύχας πού μοιάζουν πᾶρα πάλιν μὲ τὴς ἑλληνικῆς «μωσαϊκῆς». Τὴς περισσότερες φορὲς οἱ ἴδιοι οἱ «κανταόρες» τὴς φτιάχνουν μὲ τὸ ἔμφρω πάλιν πούς γιὰ τὴς τραγουδῆσαν σπὴ τραγικῆ ζωῆ πού ἔχει πᾶντα ἕνα μοιραῖο τέλος: ἢ πᾶν σπὴς κρύες πλάτες πού νεκροποιεῖ ἢ σπὴ ἀπαισιῶ νοσηκομείῳ πᾶν κωπέργων...

«Ἐλ Κανάριο», δηλαδὴ «Τὸ Κανάριο» ἦσαν ἕνας ἀπὸ τοὺς τραγουδιστοὺς αὐτοὺς τραγουδιστῆς. Ἀπὸ τὴν παιρὶδα πού τὴν Σεβίλλη, πῆγε σπὴ Μιαδρίτη, σπὴν πρωτεύουσα, γιὰ τὴν δοκιμάσει τὴν πύχη πού καὶ δὲν ἀφῆγε τὴν ἀσημασία θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας καὶ τὴν ἀνακηρυχθῆ ὡς ὁ πρῶτος καὶ ὁ καλύτερος τραγουδιστῆς πού «Οὐλαμένικα» ὄλης τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ γουρισμὸς πού σπὴν Σεβίλλη ἦσαν μὴ ἀποθέωσις. Ἀπειρα πλήθη κόσμου πᾶν περιμέναν σπὸ σπᾶν γιὰ τὴν πᾶν συνοδεύσαν ὡς τὸ σπᾶν πού, μὲ μὴ ἀπερίγραπτη φρενιτιὰ καὶ ἕνα ἐξωτικό ἐνθουσιασμό. Ὁ «Κανάριο» μέθισε ἀπὸ τὴ δόξα πού καὶ ὅπως ἦσαν ἐπίδομοι, σχημάτισε μὴ πάλιν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ πού.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν οἱ φίλοι πού πᾶν προσκόλλεσαν σ' ἕνα λαϊκὸ παρηγόρι γύρω ἀπὸ τὴν περιήρημη ἐκκλησία τῆς Παναγίας πού Μανκαρένος. Ὁ τραγουδιστῆς ἐκεῖ πέρα βρέθηκε μπροστὰ σὲ μὴ εὐχάριστη ἐκπληξι. Κάθε φορὰ πού τραγουδοῦσε, πού ἀπαντοῦσε ἀπὸ μακριὰ μὴ κρυπαλλοῦνη γυναίκα φωνή.

— Πού τραγουδοῦσε ἔτσι; ἀπόρησε.

— Ἐἶνε ἢ «Ροῦμπια», πού ἐξήγησαν οἱ φίλοι πού. Ἐἶνε μὴ τὴν τραγουδοῦσε πού «Ἐλ Μπουρρέρο»... Τοῦ καιρὸς ἀναπάν...

Ὁ «Ἐλ Κανάριο» αὐποσχεδίασε ἕνα «φωτογράφου», ἕνα τραγουδοῦ χορῶ Ἡ «Ροῦμπια» πού ἀπάντησε μ' ἕνα ἄλλο. Κι' ἔτσι, μὲ παθητικῆς «κόπλιας» ἀφῆσαν οἱ τραγουδοῦ ἔρωτες πού «Ἐλ Κανάριο» καὶ τῆς «Ροῦμπιας».

Σπὴ χώρα τῆς Κάρμεν ἀγαπᾶν μὲ πάθος, μὴ καὶ μισοῦν μὲ μεγάλη σκληρότητα. Ὁ ἔρωτος καὶ τὸ μῖσος δὲν ἔχουν ὄρια σπὴν Ἰσπανία. Τὸ μόνον μέτρο εἶνε ἢ «καθόγια», μὴ μισερὴ λεπίδα πού ἱκανοποιεῖ καὶ τὴ ζήλεια καὶ τὴν ἐκδίκηση...

Ὁ «Ἐλ Κανάριο» ἀφῆσε πλέον τὴν ἐμφανίζεσαι μὲ τὴν «Ροῦμπια» καὶ τὸ βράδυ σπὸ «Ἐλ Μπουρρέρο» καὶ τὴ παθητικῆς τραγουδοῦσε πούς προκαλοῦσαν πᾶν θαυμασμό καὶ τὴ λαμπρὴ ὄλιου πού κόσμου. Ὡστόσο, μὴ νύχτα ὁ «Ἐλ Κανάριο»

πρόσεξε ὅτι χειροκροτοῦσαν περισσότερο τὴν «Ροῦμπια». Τὸ ἄλλο βράδυ, πάλιν, ἀκούσε μὲ λύσσα ἕνα θαυμάσιον τὸ λὴν σπᾶν γείτονα πού:

— Τὸν ἔφαγε ἢ «Ροῦμπια»!...

Ὁ «Ἐλ Κανάριο» πληγώθηκε καρπῶκαρπῶ καὶ ἀφῆσε τὴν κωπηγορῆ τὴν «Ροῦμπια» ὅτι ἐκλείβε τὴ δόξα πού. Ἐπειτα διέλυσε τὸ συμβόλαιόν πού καὶ μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἔπαθε φθίσι πού λάφυγγος, δὲν θέλησε τὴν ξανατραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τὴν «Ροῦμπια», γιὰ τὴν ἀφήσει μόνη, σπὴν πύχη τῆς...

Ἡ «Ροῦμπια», ἄσπασα, ἀνθεξε μὲ ὑπερηφάνεια σπὴν προδοσία πού φίλου τῆς, πού ἀφῆσε πᾶρα τὴν συχνάζει σπὸ νυχτερινὸ κέντρο μὲ ἄλλες γυναίκες. Ὁ «Ἐλ Κανάριο» ὀμικῆς ἔκανε καὶ κάποι πού ἀχαριστήριστος: καὶ τὸ βράδυ κορόιδευε, ἀπὸ κάποι, τὴν τραγουδοῦσε καὶ μετέβαλλε σιγά-σιγά τὴν χειροκροτήματα σὲ πρῶγια. Κι' ὁ κόσμος πού δὲν καταλάβαινε τὸ μῖσος πού «Ἐλ Κανάριο», δὲν ἔβλεπε ἐπίσης ὅτι τὸ φλογισμένον πρῶσιον τῆς «Ροῦμπιας» ἔπαιρε μὴ τραγικῆ ἐκφρασι καὶ ὅτι τὴ μῦσις τῆς πλημμύριζαν ἀπὸ τὴ δόξα.

Ἐτσι, τὸ γόητρο τῆς ἀφῆσε τὴν ξεπέφη. Ὁ «Ἐλ Κανάριο» εἶχε καταρτίσει τὴν ἐξουτελίση, γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τὴν ματωμένη ξίκα πού. Μποροῦσε πᾶρα τὴν ξανατραγουδοῦσε σπὸ κοινὸ χαρὴς φῶς ὅτι μὴ ἄλλη φωνή, πὸ καλὴ, τὴν σκεπάζε τὴν δική πού. Μὴ δὲν πρόφτασε τὴν χαρὴ τὴν ἐκδίκηση πού. Ἐνα πρῶτον βρῆσαν σπὴν ὁδὸ Τρίανα τῆς Σεβίλλης, μὲ τὴ μῦσις γαυροῦ μὴ καὶ κωπηγοῦσαν πᾶν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ μὲ μὴ «καθόγια» σπὴν καιρῶ...

— Ἐγὼ πᾶν σκόπησα, ἐξαμολογήθηκε ὕστερ ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ πατέρις τῆς «Ροῦμπιας». Τοῦ ἔδωσα διὸ μαχαιριές: μὴ γιὰ τὴν ἐκδίκηση τὴν κόρη μου γιὰ τὴν ἔρωτικῆ προδοσία πού, καὶ μὴ ἄλλη γιὰ τὴν τιμωρῆσαν αὐτὸν πᾶν ἀνάνδρο πού τὴν ἐξουτελίσε ὡς καλλιτέχνη...

Κι' ἔτσι, μ' ἕνα δρώμα χάθηκαν διὸ ἀπὸ τὴς πᾶν παθητικῆς φωνῆς τῆς Ἰσπανίας.

Πὸ σκληρῆ καὶ πὸ ἀγρία εἶνε ἢ ἱστορία τῆς τραγικῆς περιπέτειας πού Κοῦρρο Πάμπλας, πού μεγαλύπεριον μὴχρι πέρισι «κανταόρ» τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ Κοῦρρο Πάμπλας, ἕνα βράδυ τραγουδοῦσε σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο πού Μπαρριό Γαόν, ὅταν ἔξωρα μῆσε σπὴ σάλλα μὴ ἀγέρωχη γυναίκα, ἐξαιρετικῆς ἀμορφῆς...

— Πού εἶνε αὐτὸ τὸ «βραυλικὸ παγωῦ»; ρώτησε περιέργως ὁ Κοῦρρο Πάμπλας πᾶν διευθυντῆ πού κέντρου.

— Μπα! Δὲν εἶνε τίποτα... ἔκανε ἐκεῖνος. Ἐἶνε μὴ πυχροδωκῆσαι. Τὴν λένε Ντολορές Λά Μπράβα. Ἐἶνε ἐπικίνδυνη γυναίκα: ὑπερήφανη, ἐγωιστρια, ἐκδικητικῆ... Τὴν φοροῦνται ὄλιου οἱ ἄνδρες. Λένε πᾶς τὸ σῶμα τῆς εἶνε γεμῆτον ἀπὸ μαχαιριές...

Κι' ἀλλῆθεν, εἶχε μὴ παρᾶξενη ἱστορία αὐτῆ ἢ Ντολορές Λά Μπράβα. Ἐἶχε παρηγορῆ σπὴ Γρενόδα ἕνα παρηγορῆ μᾶχο κ' εἶχε ἀφῆσει τὴν ζῆ μὴ τὴν μὴ ζῆ ἀφῆσαν κραιπάλης. Ἐνα βράδυ, ὕστερ ἀπὸ ἕνα πρελλὸ μεθῶσι, ὁ

Ἡ τραγικῆ τραγουδοῦσε Ροῦμπια

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» εξέδωσε μέχρι σήμερα χάρην πᾶν ἀναγνωσῶν που μίαν σειράν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὸ μυθιστορηματικὸ αὐτῶ δύνανται καὶ τὰ προμηθευθῶν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, διδῶς Γερμανικῶν Παλαιῶν Πατριῶν 5 β' (ἔκδοσις πλωσιῶς Κλαυθμῶνος).

- 1) <ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ> τοῦ Ἀλεξάνδρου Κόρ.
- 2) <Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ> τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (πατρῶς)
- 3) <ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ> τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) <ΓΕΡΑΤΣΙΕΛΛΑ> τοῦ Λομαρτίνου
- 5) <ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ> τοῦ Μουσσέ.
- 6) <Ο ΕΡΩΣ ΘΥΡΙΑΜΒΕΥΕΙ> τῆς Ντελλᾶ.
- 7) <ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ> τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρῶς).
- 8) <ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ> τῆς Ντελλᾶ.
- 9) <ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ> τοῦ Δουμά (πατρῶς).
- 10) <ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ> τοῦ Ἐπεν σέλ.
- 11) <Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ> τοῦ κόμπτος
- 12) ντὲ Σεμουῦ.
- <Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ> τοῦ Ὄκτ. Φεγιέ.
- 13) <Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ> τοῦ Πάολ. Φεβόλ.

Ἀπὸ τὰς παλαιωτέρας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδόνται εἰς τοὺς ἀναγνώσταις μας χάρης θεοῦ καὶ με δρωαχμᾶς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δρωαχμᾶς 5 διὰ τὴν ἑπαρχίαν, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- <Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ> τοῦ Ρ. Στήβενσον.
 - <Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ> τῆς Σέλλμας Λάγκερλεφ.
 - <Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ> τοῦ Ερ. Μουρζέ.
 - <Ἡ ΣΟΝΙΑ> τῆς Γαρσιβίλ.
 - Καὶ <ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΪ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ> τοῦ Ἐντγουρ Πόε.
- (Δύο τόμοι, ἑκατὸς δρωαχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)
- Καὶ τὰ διὰ τὴν ἑπαρχίαν:
- <ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»>

τοῦ πρῶτου δρωαχ. 25, πρὸς 5 δρωαχ. ἑκατὸν διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας, ἐλευθέρα παχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἑξαετηρικὸν ἐπὶ πλέον τὰ παχυδρομικὰ ἐξόδια ἐπιδοποιοῦνται ἡμῶς οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει καὶ τὰ ζητήσων ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶν εἰς τὰ κενὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἡμερησίων.

καυρομάχος ξεκοίλιασε σπῆ μέση τοῦ θρόνου ἔσαν ἀγνώστοι καὶ εἶχε πολυμήσει καὶ κωπάζη τὴν Ἰταλιανῆς. Ἀποπέλευμα αὐτῆς τῆς «πρέλλαις» ἦσαν καὶ καταδικαστικὰ ἐπὶ ἰσοδύναμα ἀποπέλευμα ἔργα καὶ καὶ ἀσπλή σπῆ κώπεργα τοῦ ἰσοδύναμα. Ἡ Ἰταλιανῆς, πιστὴ σπῆν αἴλω τῆς πᾶν ἀσπλή-θῆσε πειζῆ ὡς ἐκεῖ καὶ ἀρχισε νὰ φροντίζη γι' αὐτῶν, πω-κῶνται τὴν ἀμορφικὰ τῆς σπῆς χωρικῶς καὶ σπῆς ἔργα-τες. Ἐπειτα, τὴ νύχτα, γύριζε καὶ μεθῶσε σπῆς διάφορα ἰσοπία κέντρα. Ἐπει, ἕνα βράδυ, μπήκε πυχαίως σπῆς κω-κῶντο τοῦ τραγουδιῶσε ὁ Κούρρο Πάμπλας.

Ὁ τραγουδιῶσε ἀσπῆμεύθησε ἀπὸ τὸ ἀγρῖο θελγητρο αὐτῆς τῆς γυναικῆς. Τὴν γνῶρισε, τῆς μίλησε, τὴν ἔκανε καὶ κλάμη μετὰ τὴν πωθητικὰ τραγουδιῶσε πω καὶ πῆλος κωπ-κῶνται τὴν κωρῶν τῆς.

Ὁ καυρομάχος ὄμους τοῦ ζῶσε σπῆς κώπεργα καὶ ἀρχισε νὰ βλέπη ὅτι ἡ Ἰταλιανῆς δὲν πᾶν ἐπισκεπτόσαν πειὰ, κωπ-κῶνται τὴν ἀπιστία τῆς καὶ ἀποφασισε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. Μια νύχτα κωπῶνται νὰ σπῆ τῆς ἀλυσίδες πω καὶ νὰ θρο-πῶνται. Ἐπειε ἀμέσως σπῆς σπῆς Ἰταλιανῆς, ἐπομῶς νὰ τὴν σκοτώσῃ. Μια ἡ «γῶνται» κωπῶνται νὰ πᾶν θωμῶ-ση. Μπρῶστα σπῆς πῆλος κωπῶνται πᾶν ἀγ-κῶνται ἀλλήθως μῶν αὐτῶν, πᾶν καυρομάχο, πᾶν ἀνδρα τῆς καὶ ὅτι γιὰ πᾶν Κούρρο Πάμπλας δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο πω-κα ἕνα κωπῶνται. Ὑποσέθησε λοιπὸν σπῆς καυρομάχο νὰ πᾶν ἀσπλήθη σπῆς Γαλλία καὶ ἀρχισε νὰ ἐπιμῶνται τὴ βελίση τῆς.

— Ποῦ εἶνε ὁ «κωπῶνται»; ρῶτησε ἐκεῖνος.

— Δὲν γύρισε ἀκόμη ἀπὸ τὸ θέατρο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰταλιανῆς.

— Καλῶς, πῆγαυσε σπῆς σπῆς καὶ περιμένε με. Θάρθησε λίγα... τῆς ἐξήγησε.

Καὶ ἔγινε πᾶν ἀφαντοῦς μέσα σπῆς νύχτα.

Τὸ πρῶτ, λίγα πᾶν πῆρα ἀπὸ τὸ θέατρο, βρέθησε ὁλο-κῶνται ὁ ἀπυχῆς Κούρρο Πάμπλας. Ἐκῶς ἀγνώστος τοῦ εἶχε ρωπῆται κωπῶνται μια μεγάλη «κῶνται»...

Ὁ καυρομάχος εἶχε ἐκδικηθῆ!

Αὐτῆ εἶνε λοιπὸν ἡ τραγουδιῶσε πῆς ὄλων σχεδὸν πᾶν πε-κῶνται «κωπῶνται» τῆς Ἰταλιανῆς, τῆς Ἰταλιανῆς τοῦ αὐ-κῶνται διαρκῶς ἀπὸ τοὺς ἑμυλιῶς σπῆς πῆλος.

ΖΑΝ ΕΡΒΙΕ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ Ἡ ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΤΣ

Ὁ Βιεννῆζος κωπῶνται Κούρτος εἶχε ἐκδικῶνται ἀπ' τὸ κῶνται ἕνα περῶνται πωθητικῶς κωπῶνται, κωπῶ πᾶν Θε-κῶνται τοῦ 1901.

Ἀπὸ τὴν ἐπομῶνται ἡμέρα τῆς ἐκδικῶνται τοῦ πρῶτου αὐτοῦ, ὁ Κούρτος ἀρχισε νὰ λαοκῶνται πωθητικῶς ἀπὸ ἀλλήθως καὶ πρῶτ, ἀπὸ μια... ἀνώνυμη ἐπιστολή, τῆς ἀπῶνται περιεχομένου: Δηλοθῆ, οὔτε ἀπειλῆς, οὔτε ἔρωτος, οὔτε ἀκωπῶνται πωθητικῶς ἢ ἐπιστολῆς, πωρῶ μω-κῶνται λόγια ἄλλοτε γιὰ πᾶν κωρῶνται, ἄλλοτε γιὰ τὴν ἀσπῆρη πολυτικῆ καὶ ἄλλοτε περὶ διαφόρων ἄλλων... «ἀ-κῶνται καὶ ἔδῶνται»!

Ἡ μέρες, ἡ βδομάδες, οἱ μῆνες, πᾶν χρόνῶς περῶνται, ὁ ὄμους οὔτε μια μέρα δὲν εἶχε περῶνται δίχως ὁ ἀπυχῆς Κούρτος νὰ λάθη — καὶ πρῶτ ἀπῶνται — τὴν ἀνώνυμη ἐπιστολή πω.

Ἐκνευρισμένος πειὰ ὁ Κούρτος ἀναγνώσθησε νὰ κῶνται ἐπιμῶνται ἀνακῶνται ἀπὸ ἰσοπῶνται Τραγουδιῶνται καὶ Τραγουδιῶνται τῆς Ἀδελφῆς, Ἰταλιανῆς καὶ πᾶν πειὰ οἱ ἀπῶνται νὰ πᾶν πωθητικῶς ἐπιστολῆς. Τὸ ἰσοπῶνται τοῦ ἀπῶνται ὅτι ἡ ἀλλήθως τῆς καὶ πᾶν πῆλος εἶνε κῶνται τὸ ἔρω καὶ ἀπῶνται, καὶ ἀπῶνται ὄλων ἢ ἐπιστολῆς τρετα, νὰ πωθητικῶς σπῆς πωθητικῶς τῆς. Σημειῶ-κῶνται ἀνῶνται, ὅτι ὁ Κούρτος δὲν μωρῶνται νὰ ἐκδικῶνται πωρῶ ὅτι τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀπῶνται ἀλλήθως τῆς πωθητικῶς τῆς ἡσπῶν ἢ ἀπῶνται, γιὰ τὴν ἀπῶνται ἄλλοτε ἀπὸ διαφορετικῶς πῶνται ἄλλοτε μετὰ ἄλλων γραφικῶς πωθητικῶς σπῆς ἐπιστολῆς τῆς. Τὸ ἀπῶνται καὶ ἐκνευριστικῶς αὐτῶ βρωπῶνται τοῦ ἰσοπῶνται Κούρτος κῶνται — μῶνται καὶ διαρκῶς — ὡς πᾶν Θε-κῶνται τοῦ 1921, ὅποτε καὶ ἔπαυσε ἀπῶνται πωρῶ νὰ ἐπιμῶνται πειὰ ἀπὸ πῶνται. Φωπῶνται, ὅτι ὁ πρῶ-κῶνται ἐκεῖνος καὶ ἀπῶνται πωθητικῶς ἀπῶνται πωθητικῶς ἢ πειθῶνται. Καὶ ἔπειτα ὁ Κούρτος κωπῶνται νὰ βρῆ τὴν ἡ-κῶνται πω, ὡσπῶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνῶν κῶνται καὶ ἀπῶνται μωρῶνται!!

Μοναδικῆ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικῶν Θεμελιῶν ἀπὸ τὴν διεύθυνση τῆς διαπρεπῶς καλλιτέχνης μαδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπό-λεως 14 α', Ἀθήναι.